

Първиятъ господинъ. — Какво мислите за положението?

Третиятъ господинъ. — Че е чудесно! Никога градътъ не е билъ ~~такъ~~ щастливъ и такъ свободенъ; никога търговията и промишлеността не ^{са} ~~такъ~~ пътвѣли.

Двата господа, единсвременно. — Много право!

Първиятъ господинъ. — Какво мислите за този законъ?

Третиятъ господинъ. — Кой законъ?

Първиятъ господинъ. — Този, който дава право на регентъ да спи сът всички млади момичета въ кралството.

Третиятъ господинъ. — О! Азъ, господине, къде занимавамъ съ политика.

Излиза.

Първиятъ господинъ. — Какво мислите за този господинъ?

Вториятъ господинъ, когото се смеє. — Мисля, че не върванито на единъ своя дума.

Първиятъ господинъ. — А! А! Ние се разбираме чудесно! Мога ли да ви предложа нѣщо?

Вториятъ господинъ. — От удоволствие.

Съдътъ на единъ мъж въ кафенето. Съдържателката иль доняся две кафе. Арлекинъ става изведножъ и се приближава до жаждата на Панталоне.

Арлекинъ. — Анжелика! Анжелика!

Гласътъ на Анжелика. — Какъ! Ти ли си Арлекинъ?

Арлекинъ. — Ида отъ патъ! Бихъ искалъ да те видя!

Гласътъ на Анжелика. — Значи, ти не знаешъ ищо? Азъ не мога да излизамъ!

Арлекинъ, когто се сблъгъ на единъ нисъкъ прозорецъ. — Най-сетне те ви дамъ! — ковъ хубавъ рокля! Къкъва безпокойна усмивка! Колко прелестни и нѣжни съ твоите два ешия! Ти си по-игрива отъ риба, колто е най-гъвкавото животно въ природата. Движенятията ти съ отмѣрени, сякашъ си била затворена въ невидима коистална кутия. Бихъ далъ всичко най-скажо, което имамъ, ~~шишъ~~ за да пѣлуна рѣката ти.

Гласътъ на Анжелика. — Глупакъ! Иltre ще се меня за Валерио, а регентътъ иска да приложи тая вечеръ, въ моя честь, ~~дишищащъ~~ закона, който му дава право да нощува съ мене.

Арлекинъ. — Какъ казвашъ? Но този законъ не е никога съществувалъ у насъ!

Гласътъ на Анжелика. — Той го създаде за мене. А! А!

Арлекинъ, ~~дъмутенъ~~, — И тъй ти си ищо къто годеница на нашия господаръ? ..

Гласътъ на Анжелика. — Само не се издавай. Навсъкъде има шпиони.

Арлекинъ. — Дяволъ да го вземе! Има шпиони?